tulle ial pallesse, waid üksipainis' senna kohta, kus neid pannakse. Jubba selle pärraſt peaksid keik ued rubbid laſkma panna, et siis need ſured rubbid palelnäggo ei teota.

Ka ütles arſt, tullewad ſuurde rubbidest paised, ja mu haigussed, mis innimest kurtiks, pimmedaks, jallotumaks, kuiwa-tõbbiseks ja mitmesugguſel wisil wiggaseks teggewad. Wata, armas Mart, ütles temma, siin küllas on üks pimmedaks, ja üks teine jalluſt wiggaseks ſanud ſuurde rubbide läbbi; ennam ei näe ſinna nüüd kül mitte. Agga mo iure tullewad keik need, kes ſuurde rubbidest tõbbiseks ja wiggaseks ſanud. Oh paljo on niſugguſed nende ſeas, kennej haiguſt üksi arſt ei woi parrandada, ja kes pärraſt, kui neil ſured rubbid olnud, häddatisſel wisil siin ilmas ellawad. Wimaks ſurrewad nemmad siiski ni sugguſes haigusses ärra, mis nad ſuurde rubbidest ſanud, et kül nemmad mõtleſid ſel aial ennaſt hoyis terwed ollewad, kui ſured rubbid neist lahkuſid. Oh, kui paljo parremad on se wasto need ued rubbid! Need ei tegi mitte innimeſt haigeks, ja ei jätta pimmeduſt, wiggaduſt, egga tõbbe enneſe pärra, ning peälegi ei olle üksi neist mitto tuhhat innimesteſt ärraſurnud, kes ennestele ued rubbid lasſid panna.

Sa olleksid jo siis wägga rummal, armas Mart, ütles se arſt, kui ſa wõttaksid sihte asia pölgada, mis läbbi ſo laſte kenna palle näggo, nende terwis ja nende ellaminne woib kinnitud ja hoitud ſada.

Mõtle agga, kui wägga rasket koſtmist sinna üks kord Jummala ees enneſe peäle siis kogand, kui ſa holetumal wisil ommad lapſed lasſid wigaſeks minna, ehk wa-rakult ühhes haiguſtes ſurra, mis ſa oleksid woinu neist ärra hoida. Ja mis läbbi